

niet dadelijk een voorstel tot sluiting van het debat kon doen, zou zijn opvatting beter tot haar recht hebben kunnen komen. Velen zullen het met hem eens zijn geweest. Maar nu eenmaal de zaak besproken was, zouden velen ook gaarne een bepaalde uitspraak hebben gehoord.

PIJNAPPEL.

INGEZONDEN.

NOG EENS ART. 20 VAN DE WET VAN 4 DECEMBER 1872.

In het nummer van 11 Jan. 1902 van dit *Tijdschrift* wees ik op het onmogelijke van Art. 20 van de wet, houdende voorzieningen tegen besmettelijke ziekten. Ongeveer een maand later kreeg ik in een gezin twee kinderen onder behandeling, lijdende aan diphtheritis; toen beiden hersteld waren gaf ik de volgende schriftelijke verklaring af aan den Burgemeester:

„Naar aanleiding van de door mij geconstateerde gevallen van diphtheritis ten huize van wonende wijk . . . dezer gemeente, heb ik de eer UEd. mede te deelen, dat de patiënten hersteld zijn. Evenwel ben ik niet voornemens UEd. een verklaring te geven, dat het gevaar voor besmetting geweken is, aangezien ik dit onmogelijk kan weten, noch nu, noch op welken anderen tijd ook. Tevens wil ik UEd. mededeelen, dat ik voortaan nimmer dergelijke verklaringen zal afgeven”.

Dit schrijven werd door den Burgemeester opgezonden aan den toen waarnemenden Inspecteur van het geneeskundig Staatstoezicht om advies.

Het spreekt van zelf, dat het mijn bedoeling was om in deze de meening van dien geneeskundigen ambtenaar uit te lokken. Het volgende antwoord van het rechtskundig lid van den Geneeskundigen Raad volgde:

„De zonderlinge opvatting van den arts MOINAT over Art. 20, al. 2 der epidemiewet berust m. i. op principiënreiterij, en is zeer zeker in strijd met de bedoeling van den toenmaligen wetgever, die niet zoo dwaas is geweest om te eischen dat de geneeskundige zich als het ware borg zou stellen voor eene *absolute* zekerheid tegen gevaar voor besmetting. Een dergelijke verklaring te vorderen zou reeds in dien tijd — toen, naar ik meen, de bacteriëentheorie nog eerst in haar opkomst was — ongerijmd zijn geweest. Het blijkt dan ook uit de over het artikel gevoerde discussiën, dat door de Regeering als voorbeeld van een geval, waarin h. i. het besmettingsgevaar als geweken zou kunnen beschouwd worden, werd aangehaald „de overbrenging van den lijder naar het ziekenhuis en het *ontsmet zijn* der woning”. In overeenstemming hiermede is ook Art. 14, al. 2 der wet. Bij herstel van den patiënt, en na de door den Burgemeester in zijn missive bedoelde ontsmetting zal natuurlijk hetzelfde gelden, en zoo wordt het dan ook vrij algemeen in de praktijk opgevat. Intusschen zie ik tot mijn leedwezen geen wettelijk dwangmiddel om een arts, die van meening schijnt te zijn, dat het bedoelde kenmerk ten eeuwige dage aan het huis moet bevestigd blijven, tot andere

gedachten te brengen. Mocht zijn voorbeeld ter bevrijding van dit stokpaard, e navolging vinden, dan wordt het inderdaad hoog tijd de wet op dit punt te herzien, en de geneeskundige verklaring geheel te doen vervallen, zooals ook in het oorspronkelijke ontwerp der wet was geschied.

De wet eischt echter niet, dat de verklaring alleen door den arts, die den patiënt heeft behandeld, worde afgegeven. Zij spreekt van *enen* geneeskundige en niets belet dus dat aan het voorschrift der wet door een anderen arts, die niet door overdreven gemoedsbezwaren wordt gekweld, voldaan worde. Het komt mij dus voor, dat de Burgemeester zoo mogelijk een collega van Dr. MOINAT zou kunnen uitnoodigen om na ontsmetting van het huis, de vereischte verklaring af te geven. Of zoo dit bezwaren mocht hebben, dat door U een geneeskundig lid van den geneeskundigen Raad werd gemachtigd, om na gehouden onderzoek tot het afgeven dier verklaring over te gaan”.

Hieraan was toegevoegd een mededeeling van den waarnemenden Inspecteur, dat ZEd. zich geheel en al met die beschouwingen vereenigde.

Nu kan men een jurist gaarne vergeven, wanneer hij van mijn weigering de bedoeling niet begrijpt, en daardoor en passant onnoodige uitdrukkingen als „princiënreiterij, stokpaardjes berijden”, de betuiging van leedwezen, dat zoo'n arts niet gedwongen kan worden, kortom den geheelen toon van het antwoord. Maar zeer laakbaar vind ik het, dat een Inspecteur zulk een advies aan een Burgemeester zendt, zonder zich eerst met den medicus in verbinding te hebben gesteld, dezen volkomen beschouwend als een *quantité négligeable*. Toen dus mijn pogen zoo geheel anders eindigde als ik gedacht had en zoo waarlijk geraden werd een ander medicus om een verklaring te vragen, dat het gevaar voor besmetting geweken was, hetgeen geschiedde, stond mij dit alles zoo tegen, dat het mij niet lustte met genoemden Inspecteur in correspondentie te treden.

Maar ziet, daar wordt de laatste vergadering gehouden van den geneeskundigen Raad en naar aanleiding van het gepasseerde gaat dit college mijn „stokpaardje” eens van alle kanten betasten en bekijken en vindt het goed genoeg om het eveneens te gaan berijden en wordt besloten zoo spoedig mogelijk een voorstel tot wijziging van Art. 20 aan de Regeering op te zenden. Toen ten slotte niemand der aanwezigen aanleiding vond om een woord van afkeuring te doen hooren over de wijze van optreden tegenover mij gevolgd, meende ik dit zelf op deze wijze te moeten doen.

Na bovengenoemde ervaringen meen ik de wensch te mogen uitspreken, dat de ambtenaren, die voor de uitvoering van de nieuwe Gezondheidswet zullen worden aangesteld, en tengevolge van het ambt een soort superioriteit boven de praktizeerende medici hebben, die superioriteit niet zullen overschatten en wederzijdsche waardeering de grondslag van samenwerking moge zijn. Het doet mij leed, dat ik bij het sterfbed van het oude geneeskundig Staatstoezicht distels in plaats van bloemen moest achterlaten.

Abcoude, Juni 1902.

TH. MOINAT.

